

[Forsvarsministeren]

Ved denne anden og sidste behandling af forslaget om Christiania vil jeg benytte lejligheden til endnu en gang at slå fast, at forholdene i Christiania i dag er klart utilfredsstillende.

Der er behov for, at der findes en samlet og langsigtet løsning, og derfor har regeringen som bekendt givet et kommissorium for den tværministerielle embedsmandsgruppe, koordinationsgruppen vedrørende Christiania, hvori også Københavns kommune er repræsenteret. Det er gruppens opgave at udarbejde en handlingsplan for, hvorledes Christiania kan lovliggøres. Samfundets almindelige love må naturligvis også gælde i Christiania. Der må tages størst muligt hensyn, ikke blot til beboerne i Christiania, men sandelig også til befolkningen i øvrigt.

Jeg har henholdsvis den 18. april sidste år og den 17. januar i år her i salen givet udtryk for regeringens holdning til de enkelte punkter i det foreliggende beslutningsforslag, så det skal jeg ikke gentage. Flertallets indstilling til betænkning over beslutningsforslaget giver mig dog anledning til nogle bemærkninger:

Jeg er enig i, at lovliggørelse af Christiania må ske som en proces, idet det vil være vanskeligt at gennemføre en samlet løsning på en gang. I det kommissorium, der er udarbejdet for den tværministerielle koordinationsgruppe, er det udtrykkeligt nævnt, at der kan blive tale om trinvis løsninger. Forudsætningen for sådanne delløsninger er imidlertid – som jeg også fremhævede under førstebehandling den 17. januar d.å. – at der først lægges nogle overordnede rammer, hvori delløsninger kan indpasses.

Regeringen havde i den forbindelse gerne set, at en række forhold var nærmere afklaret, inden folketinget tog stilling til det foreliggende beslutningsforslag. Det drejer sig om spørgsmål som fremtidige ejerforhold til området, finansiering af bygningsforbedringer og i det hele taget Københavns kommunes fremtidige rolle i forbindelse med administrationen af området.

Derudover savner jeg klar oplysning om flertallets holdning til f.eks. moms- og skatteforholdene, som ikke er direkte nævnt i betænkningen. Jeg går ud fra, at en lovliggørelse naturligvis må tilgodese kravet om, at samfundets almindelige love også på dette område skal gælde for Christiania.

Med hensyn til Københavns kommunes rolle i sagen er det min opfattelse, at der ikke kan findes en varig og holdbar løsning vedrørende Christiania uden om kommunen.

For så vidt angår de foreslåede bygningsforbedringer vil jeg gerne endnu en gang fremhæve, at der kan blive tale om betydelige istandsættelsesarbejder, som jo tidligere er skønnet at ville andrage et sted mellem 60 mill. kr. og 125 mill. kr. Der må tages nærmere stilling til karakter og omfang af sådanne istandsættelsesarbejder, og jeg må også nævne, at det selvfølgelig ikke kan være forsvarsministeriets opgave at afse midler til det formål inden for forsvarsbudgettet.

Vedrørende den planlægningsmæssige procedure er det fortsat regeringens opfattelse, at den planlægning, som er nævnt i forslaget, har en sådan karakter, at den bør håndteres på kommunalt niveau. Det er jo kommunen, som bagefter skal administrere lokalplanens bestemmelser, bl.a. i forbindelse med rækken af konkrete byggeansøgninger o.lign.

Vedrørende forslaget om etablering af en aftale med Christianias beboere om, at målet for den løbende huslejebetaling skal være et beløb, der dækker de faktiske udgifter, kan jeg oplyse, at beboerne i øjeblikket betaler et beløb til dækning af de merudgifter, der er forbundet med deres benyttelse af området. Det drejer sig om udgifter til vand, elektricitet, renovation og mindre reparationsarbejder.

Men på intet tidspunkt har beboerne betalt mere end 70 pct. af disse merudgifter, og det er kun i de seneste år, der er indbetalt så stor en del af merudgifterne. I 1985, der er det sidste år, forsvarsministeriet foreløbig har modtaget betaling for, udgjorde merudgifterne ca. 1,6 mill. kr., og heraf betalte beboerne kun ca. 1,1 mill. kr. For så vidt angår perioden fra 1. april 1972 til udgangen af 1985 har beboerne kun betalt knap 45 pct. af merudgifterne.

Betænkningens afsnit om, hvorledes huslejen bør fastsættes, forstår jeg ikke helt. Det er rigtigt, at hvor intet andet er aftalt, er det ejeren, der betaler den udvendige vedligeholdelse, men det er jo netop til ejerens udgifter, at lejereren betaler husleje. Og uanset hvorledes spørgsmålet om husleje vendes og drejes, så vil en egentlig husleje jo betyde forøgede boligudgifter for beboerne.